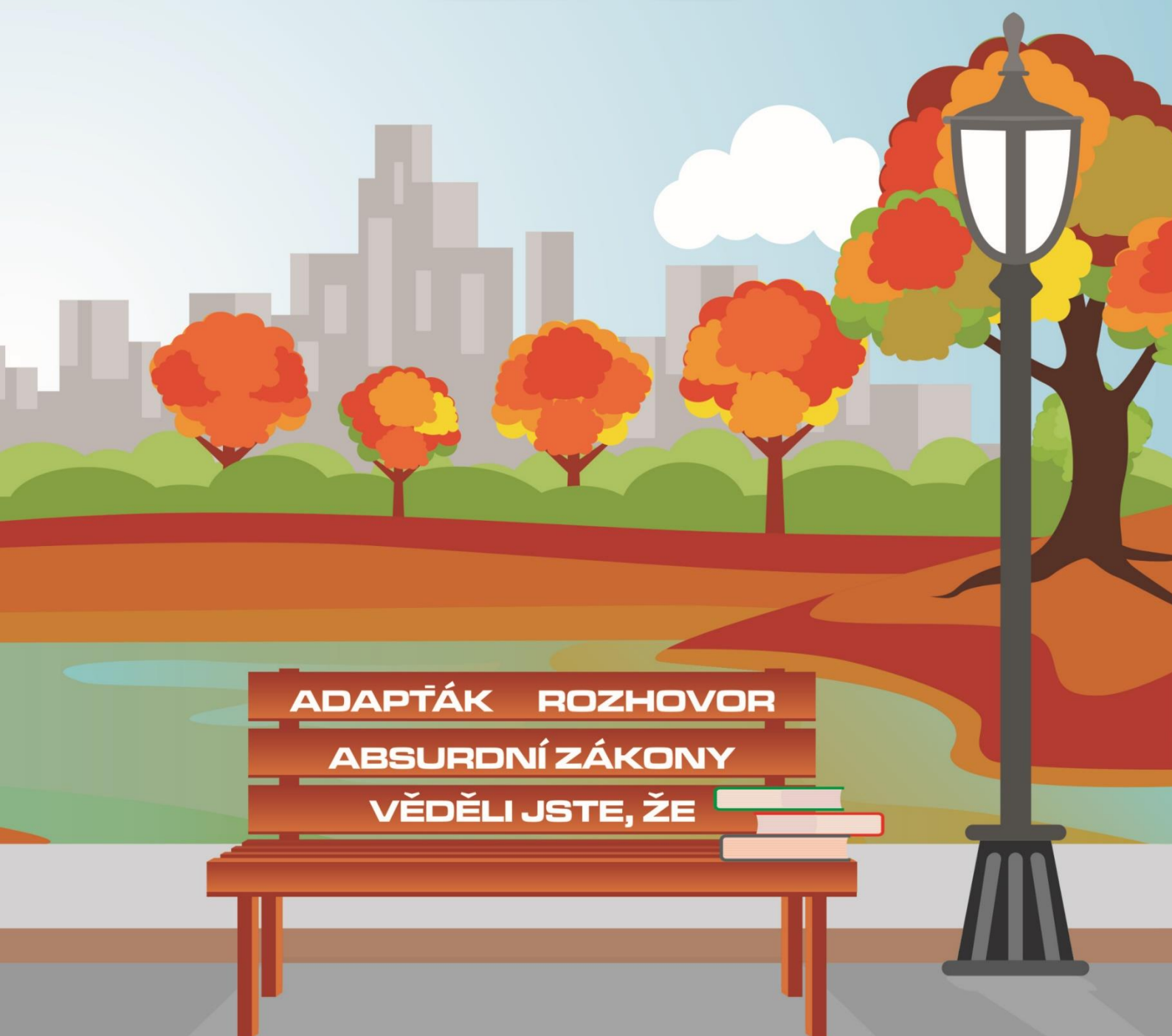

10

ŘÍJEN 2015 MĚSÍČNÍK SPŠS A OA KLDNO

STUDENT'S LIFE

OBSAH

3. Úvod

4. Rozhovor ze Sluneční čajovny

5. Návštěva u hasičů; Adapták 2015

6. Věděli jste, že...; Der Čunder

7. Absurdní zákony

8. Oslava boje proti japonské okupaci

9. Výživný gumový medvídek;

V den sv. Kryšpína

10. Hurá na hambáče!

11. Banánové lívanečky; Óda na říjen

KRÁSA OKAMŽIKU

Letos se bude konat již 5. ročník této výstavy fotografií. Krása okamžiku se stala již takovou tradicí, která se každý rok opakuje, a každý rok na ní někdo překvapí.

Zapojit se můžou stávající i bývalí studenti školy, to samé platí o zaměstnancích.

Co stačí k účasti? Tyto informace jsou hlavně pro prváky, kteří se s Krásou okamžiku setkávají úplně poprvé. Stačí vám foťák, dobrý nápad a láska k fotografování. Vyfoťte něco, co vás zaujme, a vyberte ty nejlepší fotky.

Můžete je přinést v digitální podobě buď paní učitelce Polterové (kabinet č. 107) nebo panu učiteli Müllerovi (kabinet č. 217) a ti vám fotografie vytisknou. Nebo je můžete donést rovnou vytištěné. Ale pozor na velikost – fotky musejí být na A3 a více.

Takže noste a odevzdávejte svá díla do konce listopadu. V průběhu prosince se už bude tisknout a od ledna budou fotky vystavené v aule. Výstava potrvá asi do 28. 1. 2016.

Úvod

A je tu v pořadí druhé číslo školního roku 2015/2016. Prváci už poznávají svět středoškoláků a my pevně věříme v to, že se vám na naší škole líbí a že se vám líbí i náš školní časopis. A co vás v něm čeká v říjnovém čísle?

Po dlouhé době máme pro vás připravený rozhovor, a tentokrát opravdu exkluzivní. Dále vás čeká spousta zpráv z uplynulých dní, oblíbené rubriky i novinky.

V týmu jsme přivítali i nové redaktory a doufáme, že vydrží! Toto číslo pro ně byl křest ohněm a i vy si můžete přečíst, jak to dopadlo. Měsícem zářím ale samozřejmě možnost účasti v redakční radě nekončí. Přicházet k nám můžete i v průběhu roku, stačí nás kontaktovat nebo vyhledat ve škole. Stačí mít i nějaký nápad nebo jen náhodný článek, slohovou práci apod. Pokud chcete, aby vaše dílo bylo uveřejněno, stačí říct.

Rádi bychom ještě po druhé připomněli naši facebookovou stránku, kde stále přibývají fotky a informace nejen ohledně časopisu. Dejte like: www.facebook.com/studentsky.casopis.

V závěru bychom ještě chtěli podotknout, že i v říjnovém čísle se objeví pár článků, které se bohužel nevešly do čísla zářijového. Takže, jak jsme již řekli, bude opravdu co číst.

Chtěli byste si v našem časopisu přečíst o něčem, co vás zajímá? Stačí nám napsat zprávu, jaké téma by se vám líbilo, a my uděláme vše pro to, aby v příštím čísle byl vámi vyžádaný článek.

Kontakty

Šéfredaktor: Jana Hanzalíková, E4 – JanaHanzalikova@seznam.cz **Redaktoři:** Nella Skuhrovcová, E3 – svet97@seznam.cz, Ondra Sýkora, S3 – ondrasykora111@seznam.cz, Yicheng Du, T3 – panpanguo@seznam.cz; Adéla Srbová, E1 – Aideilisa@seznam.cz **Grafika:** Pavel Háša – Pavel-hasa@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Rozhovor ze Sluneční čajovny

U nás v Kladně se nachází oblíbená Sluneční čajovna, kterou navštěvují i někteří studenti naší školy. A u příležitosti oslavy 16. výročí otevření této čajovny jsme pro vás připravili rozhovor a reportáž v jednom. 8. září jsme se sešli ve zmíněném prostoru s majitelkou Martinou Fefrčíkovou a ostatními, kteří již neodmyslitelně patří k tomuto místu. Během probíhající oslavy se podával čaj s malými zákusky.

Jaké byly vaše počátky a podněty k založení této čajovny? Jak to vlastně vzniklo?

Majitelka: Tak my jsme měli krámk s čajem a knížkami, dole v ulici pod námi. No a tam chodilo strašně moc lidí a říkali všichni: „Tak udělejte něco, kde by se dalo sedět a pít ten čaj.“ Tak jsme přemýšleli a začali shánět prostory a udělali jsme to tady. Tento prostor vybral můj syn. Když byl ještě malý, říkal: „Tady je to pěkný a sem svítí slunce ze všech stran, jak začíná ráno a slunce se točí.“ Je tu hodně světla. A kvůli tomu jsme tomu dali název Sluneční čajovna.

Takže vlastně ty knížky, co tady máte, pocházejí z vašeho krámků?

Majitelka: Právě, dole jsme prodávali knížky. Lidi tam chodili, kupovali karty a knížky. Pak jsme se sem přistěhovali a tady se to ještě zvětšilo. A jak začaly ty technologie, tržba klesla, ale poté sem začalo chodit čím dál víc lidí a neměli si kam sednout, tak jsme to tam rozšířili. A z těch knížek se udělala naše knihovnička.

Jak se správně nazývá pracovník v čajovně? Někde jsem slyšela, že se nazývá čajovník či čaj-man?

Slovo si vzal jejich vůbec první host Roman Drechsler, který zde nyní i pracuje: Co u nás začala v roce 1992 fungovat čajovna, Dobrá čajovna, tak používali pojem čajový tovaryš. Mně osobně se to moc nelíbí. Zní to zastarale. Takže já mám radši čaj-man. Někteří lidé říkají čajovník, ale to si mnoho lidí může splést se stromem (smích).

Majitelka: No a tak jsme my vymysleli, že budeme říkat čaj-man.

Takže vlastně neexistuje žádný oficiální název?

Majitelka: Ne. Nejspíš ne.

Co vás inspirovalo k výzdobě tohoto interiéru?

Majitelka: Všechno možný. Byla jsem rozhodnutá, že tu budou rostliny, které dělají příjemné prostředí a čistí vzduch. A věděli jsme, že tady bude kámen, menhir, od jednoho našeho kamaráda. Přivezli jsme si ho z Krušných hor.

Roman: Zajímal se o šamanismus a nacházel spoustu takových kamenů. Říkal, že to jsou bývalé

menhiry, které někdo povalil. A tenhle má mít spojení na horu Říp, na Vyšehrad a na Vinařickou horu.

Majitelka: Je to energeticky léčivý kámen a čistí to tady. Je to takové srdce čajovny. Také mám ráda Čínu a Japonsko, a proto je to tady všeho chuť. Je to takové zajímavé a prý zde byl i kostel, tak možná kvůli tomu. A my se nacházíme na místech, kde dříve stál. A záměrem bylo, aby člověk přišel na jiné myšlenky, aby se povznesl nad svoje starosti, nebo si prostě odpočinul a pokecal si s lidmi.

Prosím vás, mohla byste nám říci, jaké skupiny lidí sem nejčastěji chodí?

Majitelka: Chodí sem úplně všichni lidi a my jsme chtěli, aby čajovna byla pro každého. Dělali jsme i představení pro děti a chodí sem i některé školky, základní školy, střední školy, potom střední věk a často i starší, což je super.

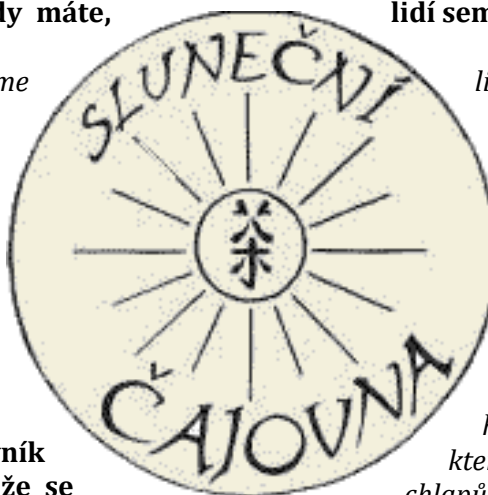
Roman: Nejspíš sem ale nechodí lidi, kteří potřebují furt kouřit a pít alkohol. Chodí sem i známé osobnosti. Měli jsme tu i herce, jako např. pana Javorského, který je známý jako Jasánek z Chlapců a chlapů. Nedávno tu bylo i léčivé divadlo, Táňa Fišerová, kandidátka na prezidentku. Osobnosti z medicíny např. Doktor Jan Hnízdil, Dr. Josef Bukovský, Nejedlý a další osobnosti.

Majitelka: Potom tady byl Brázda z EZO TV, kterého znáte ze scénky „Svědí mě koule“. Také tady byla i kartárka z EZO TV, která je také z Kladna. Máme tady především lidi, co mluví o duchovním rozvoji a poznání.

To nás docela překvapilo. Nyní máme takovou zvláštní otázku, co pro vás znamená čajovna, jen pro vás. Jako symbol.

Roman: V devadesátých letech to hlavně byl pro lidi únik před konzumním životem. Znamenalo to pro lidi odreagování, odpočnutí si od světa. V mnoha čajovnách nebyly povoleny mobilní telefony a musely být vypnuty, aby to nerušilo. V dnešní době by to byl problém a lidé by sem nejspíš nepřišli. Což je na jednu stranu škoda. Čajovna je symbol odpočnutí.

Majitelka: A pro mě je to láska a rodina. A když sem přijdu, čiší na mě ta zmíněná láska.

Pověděla byste nám něco o historii čajoven?

Roman: *Za komunistů se tu prý nacházela nějaká Modrá čajovna v Praze a dělali tam luxusnější čaj. Jinak první čajovna, která se otevřela na Václaváku v roce 1992, byla Dobrá čajovna. A pak to narůstalo a jsme takový světový unikát, že jich je u nás víc než v Číně na metr čtvereční. Prý sem na to jezdí i lidi z ciziny. No říká se to, že je to taková česká specialita. Vzniklo to z toho, že se nám z okolí v Praze smáli, že Čechy nenaučíte pít čaj. Tady to je prostě celý o kávě a pivu. No a dneska to vypadá jinak.*

A poslední otázka na závěr. Jaká je vaše vize do budoucna?

Majitelka: *To záleží na lidech, jestli sem budou nadále chodit, tak tu čajovna bude pořád. Já bych si klidně přála, abychom tu byli ještě za 50 let. Ať je ta tradice, tak jak to bylo na začátku. To by se mi líbilo a ty stromy by měly takové ty tlusté kmeny. Ty stromy jsou s námi pořád.*

Autoři: Adéla Srbová, E1

Nella Skuhrovcová, E3

Zdroj obrázku: slunecnicaajovna.blogspot.com

Návštěva u hasičů

a výzbroj není úplně nejlehčí. Na své si přišli i jejich rodiče. Mohli si stejně jako děti sednout za volant kteréhokoli auta, které bylo otevřené, a mohli se zeptat na cokoli, co je zajímalo. K dispozici dětem i rodičům byli členové výjezdové jednotky HZS, kteří ochotně odpovídali na všechny dotazy, které jim návštěvníci pokládali.

Snad každému dítěti pohled na hasiče vykouzlil úsměv na tváři a není snad nikoho, komu by se na „návštěvě“ u hasičů nelíbilo.

31. 5. 2015 proběhly na všech stanicích Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje Dny otevřených dveří.

Konaly se předvečer Dne dětí, a tak se mohly především děti podívat do garáží a seznámit se s technikou hasičů. K dispozici jim byla všechna auta, která hasiči používají. Mohly si do aut sednout a zeptat se, pokud je něco zajímalo. Dále měly možnost vyzkoušet si výstroj i výzbroj hasičů, která se používá

u
zásahů.
Ovšem
tato
výstroj

Autor: Eliška Nedvědová, E2

Foto: Eliška Nedvědová

Adapták 2015

Nastalo konečně ráno 2. září a první ročníky se vydaly na adaptační kurz. Očekávání byla různá. Někdo se na něj těšil, jiný se obával. Zde se mělo ukázat, s jakými lidmi se budeme vídat až do maturity, pokud se tam všichni společně dostaneme. Možná někteří i uvažovali, že nepojedou, ale nakonec snad nikdo své účasti nelitoval. Naší třídě E1 se snad i „stmelení“, jak se říká, povedlo. Nyní se vám pokusím o tomto adaptačním kurzu povyprávět.

Ten samý den, kolem poledne, jsme dorazili do rekreačního areálu Kounice poblíž řeky Sázavy. Náš první úkol byl najít si svou chatku. Ubytování nebylo špatné, až na nedomyšlené zásuvky, které na mnoha chatkách chyběly. Co se týče jídla, nevařili nám špatně, ne všechno bylo dobré, takový průměr. Snídaně se však všem líbily.

Každé třídě přidělený lektor připravil program. My měli velmi milou paní. Jedna z nepříliš oblíbených činností bylo, když jsme se museli navzájem při obědě svázat šátkem ruce a s nima jíst. Na druhou stranu to byla sranda. Další velmi veselá hra byla Evoluce. Hra, při které se hraje kámen nůžky papír, a cílem hry je z počátečního kuřete stát se člověkem. U toho nechyběly zvuky jako „píp píp, haf haf“ a nejoblíbenější „jsem vítěz“. Snad všichni se u této hry výrazně zasmáli. Také se hrály klasické hry jako volejbal a fotbal.

Během kurzu jsme dokonce měli i hodinový kurz bubnování. Aby to mělo takové to „kouzlo“, dostali jsme za úkol napsat sami sobě dopis, který si přečteme za 4 roky. Následně večer proběhlo jeho slavnostní pečetení při svíčkách s uklidňující hudbou. Dopisy se vhazovaly do „Schránky času“ - papírové krabice. Každá třída měla vlastní a následně dostala na starost lucernu, o kterou jsme se pečlivě starali. Nechyběl ani táborák, při němž si třídy získávaly důvěru svého třídního učitele. Postavili jsme pro něj židli a jako test si na ni učitel sednul. A nesmíme zapomenout ani na tradiční bojovku v lese.

Poslední den proběhla zpětná vazba a celkové vyhodnocení. Přivezli jsme si třídní rostlinu, diplom, našeho maskota Eki, ale především hezké vzpomínky. Ve zdraví jsme přežili a užili si to tam. Mnoho z nás tento kurz vidí jako nový začátek a já to tak vidím též. Jsou z nás studenti střední školy. A jak se to bude vyvíjet dál, ukáže samotný čas.

Autor: Adéla Srbová, E1

Věděli jste, že...

Přemýšleli jste, např. u kadeřníka, někdy o tom, kolik vám vlastně může narůst vlasů za celý život? Průměrně je to

neuvěřitelných 760 km, což je z Kladna do Lucemburska a ještě celých 14 km zbývá. Tak kdo se hlásí jako dobrovolník a nebude si stříhat vlasy vůbec?

A když už jsme u těch délek, tak nervy člověka měří cca 75 km. A to je z Kladna do Chomutova. Tady žádného dobrovolníka raději hledat nebudeme, nechte si nervy ve svém těle.

Váš nos má s očima něco společného. Nemyslím zrovna to, že jsou vnitřně spojeny. Nějaké nápady? Mlčení беру, jakože ne, takže vám to povím, když jinak nedáte. Vaše oči váš nos stále vidí, ale automaticky ho ignoruje. Možná ty oči vědí proč...

Údery srdce mají takovou sílu, že stačí jen jeden a zvedne vás o kousek nahoru. Tedy v případě, kdybyste si na srdce stoupli, což v praxi nezkoušejte. Za celý život by vás srdce dokázalo vynést až na Měsíc. A my proč se pořád Amerika s Ruskem trumfují v astronomii, stačí jen jedno srdce a celý život.

Myslíte si, že nehubnete? Ale ano. Člověk shodí za rok zhruba 2 kg odlupující se kůže. Hnus? Ano, ale pořád hubnete, pokud do toho tedy nepočítáte tu novou kůži.

Lidé, kteří mají nízké sebevědomí, kritizují druhé o 80% častěji, a to jen proto, aby se cítili chytřejší. Takových lidí já znám, ...jéje.

Víte, kdo vymyslel elektrické křeslo? Ne? Uvažujte logicky....no ano, sám pan zubař. Prostě popravčí nejen v zubní ordinaci.

Už se vám někdy stalo, že by vám někdo civěl do očí bez přestání a bez mrknutí déle než 6 vteřin? Pokud ano, máte problém. Znamená to totiž údajně, že s vámi chce provádět něco tam, kde se obvykle spí, anebo vás chce zabít. Takže jestli máte podezření, počítejte vteřiny, a pokud nemrkne déle než 6 vteřin a stále se bude dívat do vašich očí, nenápadně zdrhejte.

Ztráta peněženky. Věc, která se stala skoro každému. Co se ale skoro každému nestalo, je to, že se mu vrátila zpět. A víte proč? Je prý pravděpodobnější, že vám ji někdo vrátí v případě, že uvnitř najde fotku dítěte. Takže se honem rychle shánějte po dětské fotce, už jenom pro prevenci.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Der Čunder

Ještě jednou se musím vrátit k prázdninám, zažila jsem totiž něco, co dnešní mládež prakticky nezná. Poslední srpnový víkend, poslední možnost ještě něco

podniknout, než se ponoříme do školních starostí. Nikdy jsem si nemyslela, že prázdniny zakončím čundrem a že bude takový, jak má být.

Jeli jsme s přítelem a dalšími pěti kamarády. Vzorně jsem si sbalila oblečení na 3 dny, mělo být krásně, takže žádný starosti. Koupila jsem si speciálně ještě nepromokavou bundu. Jenomže vzhledem k tomu, že jakožto panelákový a městský dítě nemám krosnu, vytáhla jsem batůžek a všechno rvala do něj. Postupně jsem vyťahovala věci a doufala, že je opravdu nebudu potřebovat. S mamkou jsme zapínaly batoh ve stylu, jak se obvykle zavírají kufry – jeden sedí, jeden zapíná.

Musel se mi tam přece jenom ještě vejít spacák. Přijela jsem den před plánovaným odjezdem k příteli. Za prvé – když viděl zip batohu napnutý tak, že skoro praskal, vysmál se mi. Když viděl můj zoufalý výraz, rozhodl se mi půjčit svou vlastní krosnu, kterou měl dřív. Takže sláva, hurá.

Druhý den ráno jsme se připravili, do krosen dali lahve s vodou, plecháčky, ešusy, liháčky a hlavně pořádný čundrácký jídlo, tzn. konzervy, paštiky, čínský polívky. Po obědě jsme vyráželi na zastávku autobusu, který nás měl dovézt na kladenské nádraží. Přítel mi hodil na záda krosnu a já se pod její vahou téměř zhroutila. Ale dělala jsem děsně silnou – jak jinak. Záda mě bolela, ještě než jsem vyšla z baráku. Krosna byla větší než já, prostě krásný pohled. Dobelhali jsme se na zastávku a s ostatními vyráželi směr nádraží. Všichni si nás prohlíželi, jak kdybychom byli zjevení. Místo vlaku do Rakovníka na nás čekala náhradní autobusová doprava. Žádná klimatizace, hnutí vzduchu, vedro. Ale přece jenom jsme to přežili a z Rakovníka dojeli do Chyše. Postupně nás ve vlaku zase nacházely síly a humor. To všechno mě přešlo ve chvíli, kdy jsem se dozvěděla, že půjdeme min. 8 km. Tak v pohodě, ne? To zvládnou. Ufff! Těžká krosna nesla své následky, vedro a dusno také zafungovalo a kopec, který byl snad nekonečný jsem stěžila

překonala. Udělali jsme si 2 přestávky. Nakonec jsem šla z posledního místa mezi prvníma. Došli jsme na místo! Teď ještě najít plácek na přenocování. Ten jsme našli – za řekou. Takže sundat boty, ponožky a brodit se. Nikdo z nás se neutopil a mohli jsme si tak rozdělat ohniček, vyndat ešusy a bavit se. Neminula nás ani koupačka v jezu za svitu úplňku.

Na řadu přišlo spaní pod širákem – já sraab jsem se toho bála už týden předem. Nakonec jsem to přežila ve zdraví. Párkrát

jsem se vzbudila s hrůzou v očích, ale jinak se spalo krásně. Teplo, měsíc, romantika. Vyspali jsme se, nasnídali, vzali opět krosny a vyrazili dál. Zhruba 5 hodin jsme strávili ve vedru u rybníka, kde jsme si zvládli v ešusech na liháčích uvařit super oběd. Kamarádka si vzala konzervu, ale opomněla tak trochu otvírák, takže jako v pravěku. Kámen a už mlátila do plechovky.

V pozdním odpoledni jsme došli na další místo přenocování. Tam to bylo už strašidelnější. Velké kameny, 2 z nich se jmenovaly Bába a Dědek. Takže u Báby jsme si udělali ohniček, večeři, povídali, smáli se, usínali. Pak jsme se jen přesunuli o několik metrů dál k Dědkovi, kde jsme přenocovali. Všude vysoké stromy, úplněk, prostě jako z hororu. Ale z krásného! V noci mě několikrát vzbudil řev srnky, kterou jsem ve tmě očima hledala. Ráno jsme zjistili, že kolem nás chodí turisté. Myslím, že nám záviděli spaní pod širákem. Po snídani hurá na vlak, 3x přestupovat a jsme zase zpátky na Kladně, kam se nám nikomu nechtělo.

Musím říct, že čundr, spaní pod širým nebem ve spacáku, žádný signál, žádná civilizace, jen my, co jsme šli spolu. Nádhera, nikdy jsme nevěřila, že se mi bude líbit něco takového. A dokonce i ty čínský polívky z ešusu mi chutnaly! Výborný odpočinek, za mě 5 hvězdiček z 5.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Absurdní zákony

Stalo se vám někdy, že byste slyšeli o zákonu, který vám přišel naprosto absurdní až směšný? Pokud ano a kroutili jste nad tím hlavou, tak dávejte teď velký pozor, abyste si tu hlavu neukroutili.

To, že v Saudské Arábii je zakázáno ženám políbit cizince, ještě není nic, nad čím bychom se museli nutně pozastavit. Ale to, že ženám není dovoleno vykonávat žádnou lékařskou profesi, už trochu zavání diskriminací. A co je vůbec nejhorší na zákonech z této země je to, že lékaři mají doslova zakázáno vyšetřovat pacientky.

Slyšeli jste někdy o reinkarnaci? Bezpochyby ano. V Tibetu to buddhističtí mniši mají s takovým převtělováním dost složité. Nesmějí se totiž po smrti převtělit bez oficiálního povolení čínské vlády. Takže pokud se chcete někdy stát buddhistou, přestěhovat se do Tibetu a po své smrti se převtělit do mravenečka, opatřete si povolení. Tento zákon platí od roku 2007.

Pokud jste milovníkem psů, určitě vás bude zajímat zákon, který platí v Madridu. Psa vlastnit samozřejmě můžete i venčit ho je dovoleno. Ale pozor, nesmíte jich venčit

více než osm najednou. Pokud jich máte víc, tak na několikrát.

Jestli jste si představovali, že se jednoho krásného dne sbalíte a odstěhujete se do romantické Francie, koupíte si statek, kde budete chovat zvířata, tak si dejte pozor na prasata. Resp. na to, jak je pojmenujete. Takové prasátko se totiž nesmí jmenovat Napoleon. Mohlo by se stát, že by mohl majitel říkat, že má doma „svini Napoleona“, a to je nepřipustné.

Severní Korea má také několik absurdních zákonů.

Jedním z nich je ten, že se nesmí nosit modré džíny a ani kterékoli jiné oblečení z modré džínoviny. Proč? No, můžeme jenom hádat, třeba je to kvůli americkému původu.

Máte rádi běh? Pokud ano, nastražte oči a připravte mozek k pochopení tohoto zákona. V roce 2014 vydal předseda vlády Pierre Nkurunziza v Burundi zákon, který zakazuje skupinový běh. Je jednoduché

vysvětlení. Předseda vlády se domnívá, že skupinový běh je využíván pro plánování rozvracení státu. Už několik přívrženců běhu bylo díky tomuto zákonu zatčeno.

Myslíte si, že je to všechno? Bohužel ne, ještě jsme nebyli u zákonů Velké Británie a Ameriky. Ale to si musíte počkat na příští číslo!

Autor: Jana Hanzalíková, E4
Zdroj obrázku: clipgid.com

Oslava boje proti japonské okupaci a fašismu

3. 9. 2015 Čína oslavila 70. výročí vítězství boje proti japonské okupaci a vítězství boje proti fašismu. V Pekingu ten den proběhla

velkolepá armádní přehlídka. Přehlídky se účastnilo na dvanáct tisíc vojáků a armáda se chlubila stovkami kusů nejmodernějších zbraní. Přihlížel ruský prezident Vladimir Putin, generální tajemník OSN Pan Ki-mun i český prezident Miloš Zeman. Ten pozval čínského prezidenta do Česka.

Konflikt mezi Čínskou republikou a Japonským císařstvím začal před 2. světovou válkou. Válka představovala vyvrcholení dlouholetého nepřátelství, které se od roku 1931 projevovalo celou řadou rozsáhlých ozbrojených incidentů, z nichž nejtragičtějším byl Nankingský masakr. Válka, která měla realizovat plány japonského císařství na získání pozice první velmoci Asie, se rozrostla v roce 1941 ve světový konflikt, když Japonsko napadlo i Spojené státy americké a britské a holandské kolonie a skončila až kapitulací japonských vojsk v září 1945.

Nejtragičtějším válečným zločinem spáchaným Japonskou císařskou armádou během druhé čínsko-japonské války byl Nankingský masakr. K události došlo v průběhu

přibližně sedmi týdnů po 13. prosinci 1937. Japonští vojáci zabíjeli Číňany na potkání. Příkaz byl jasný - zavraždit kohokoliv, koho uvidí. Znásilňování (20 tisíc případů), zhářství (třetina města 南京(Nanking) lehla popelem), loupeže, rabování a hromadné popravy. Celkové odhady počtu obětí se rozcházejí, ale jsou kolem 300 tisíc. Japonci se snažili veškeré dokumenty o genocidě zlikvidovat a masakr začal být popírán.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T3

Zdroj obrázku: chinaembass.cz

Výživný gumový medvídek

Přemýšleli jste už někdy nad tím, co to vlastně jíte? Ano, to, co třeba zrovna v tuto chvíli konzumujete, je vynikající, pochutnávejte si, a pokud nemáte plná břicha nebo pocit nácpaní, přidejte si. Bonbony, čokoláda, brambůrky, žvýkačky a jiné „pamlsky“. Vezmu jeden, nepřestanu. Ale co se v těchto jídlech vlastně skrývá za látky? Čtete složení, nebo raději ne? Je fakt, že někdy je lepší to nečíst, nepítvat, ale pokud chcete účinnou dietu, je tohle dokonalý.

Tak a dáme se rovnou na gumové medvídky. Víte o tom, že kromě sirupu, nebo cukru se v nich skrývá například vepřová želatina? Hezky se to čte, že? Dále tu můžete najít ovocné a rostlinné extrakty z černého bezu, hroznového vína, černého rybízu, kurkumy, kopřivy a hlavně mrkve, papriky a špenátu. Hmmm, mňamka v gumových medvídcích. A další pochoutkou jsou ty protispěškové. A to je co? Takže včelí vosk bílý a žlutý a karnaubský vosk.

Tak co? Dáte si ještě Haribo?

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: extra.cz

V den sv. Kryšpína

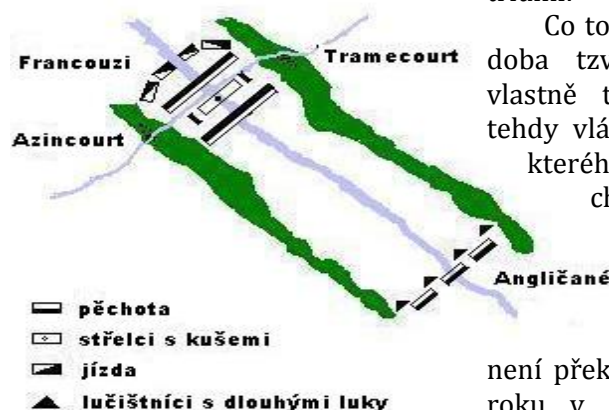
Už je to nějaká doba, co jsem zhlédla film, v němž byla zobrazena jedna z bitev stoleté války. Po zhlédnutí toho filmového díla mi v hlavě zněl nadpis tohoto článku. Možná si myslíte, že jsem se zbláznila, i to je možné. Chci vám udělat menší exkurzi na začátek 15. století.

Píše se rok 1415, dne 25. října, který připadá na svátek sv. Kryšpína a jeho bratra sv. Kryšpiniána (dnes po přechodu na nový kalendář připadá toto datum na 4. listopadu). Ano, ti zdatní, co

to spočítali, je to opravdu již 600 let. V tento den se proti sobě postavily tváře v tvář armády Anglie a Francie. Vše se událo ve Francii mezi severofrancouzskými vesnicemi Azincourt (Agincourt) a Tramecourt na poli. Jak vám zřejmě došlo, nesetkali se zde na piknik. Bitva, jež tu svedli, dostala název – u Azincourtu. Zapsala se do dějin Evropy jako legenda, kdy jedna z oněch armád byla na hlavu poražena. Z toho vyplývá, že pro jednu zemi to byla čirá katastrofa a pro druhou triumf.

Co tomu předcházelo? Byla to doba tzv. stoleté války, která vlastně trvala 116 let. Francii tehdy vládl král Karel VI. Šílený, kterého trápila duševní choroba. Jeho anglickým protějškem byl mladý král Jindřich V., který si nárokoval po předcích francouzský trůn. Proto není překvapivé, že toho stejného roku v srpnu vyplul se svým

vojskem ze Southampton Water. Jindřich věřil, že Bůh stojí na jeho straně a že ho podporuje v jeho nárocích. To není známka šílenství, ale zbožnosti. Uvědomte si, že tehdy byl jiný svět. Angličané se vylodili v severní Francii a začali s obléháním přístavního města Harfleuru (dnes je pohlceno městem Le Havre). Město mělo velmi dobrou obranu, a proto se dokázalo bránit takovou dobu, že se obléhání navzdory plánům anglického krále protáhlo až na konec září. Během této vojenské operace vypukla v anglickém táboře úplavice. Harfleur nakonec padl, když mu na pomoc nepřišlo francouzské vojsko, však plenění bylo ušetřeno. Posuneme se dále v naší malé exkurzi. Bylo by logické, kdyby se zubožení Angličané vrátili domů a netáhli dále do Francie. Jenže to by znamenalo, že Jindřich a jeho armáda umí za tolik vynaložených peněz a sil jen dobýt přístavní město. A to nebyl žádný úspěch. V Harfleuru byla

zanechána část vojska, aby střežila město. Byl začátek října, když se Jindřich vydal se zbytkem své armády do Calais, aby ukázal a dokázal celému světu, že může beztréstně táhnout Francií. Nemyslete si, že Francouzi zaháleli. Dávali dohromady velké vojsko. Překazili králi anglickému překročit řeku Sommu u pobřeží. Dokázali tím přinutit svého anglického nepřítele k cestě do vnitrozemí. Nakonec se jim sice podařilo najít brod nestřežený Francouzi a překročit Sommu. Francouzům bylo Jindřichovo malé, hladové, unavené a nemocmi zubožené vojsko k smíchu. Jednoduše řečeno velká rytířská armáda Francie stála Angličanům v cestě do Calais. Takhle je polapili do své pasti.

Shrnuto, už víme, co vedlo k té legendární bitvě v den sv. Kryšpína. Ale proč je legendou? Je to totiž skryto v počtech, ale je v tom menší háček. Bitvu vyhlídli, jak

angličtí, tak i francouzští kronikáři a mnoho dalších svědků té doby. Jenže se neshodují právě v těch počtech. Různí se od tisíců až po desetitisíce. Co si z toho vybrat? Já jsem dala, stejně jako autor knihy, kterou jsem přečetla, na přibližně 6 000 Angličanů proti zhruba 30 000 Francouzům.

Ať jich tam bylo více, či méně, byla to stejně krvavá řež. Více výstižné budou asi jatka v blátě. Noc před bitvou totiž sprchlo a válečné pole, které bylo opravdové pole, se stalo rozbahněným. Pro francouzské rytíře na koni i pěší to byla pohroma. Francouzi měli strach z obávaných anglických lukostřelců, kterých bylo asi 5 000. Byla to rozhodně zábava asi na tři nebo čtyři hodinky. Padlo tu „hafo“ šlechticů a rytířů, i obyčejných vojáku. Na francouzské straně byla velká ztráta. Už vás nebudu napínat. Z tohoto „milého“ shledání vyšel jako vítěz anglický král. Ano, dokázal Francouze

potupit, i když k té potupě měl blíže on. Co bylo poté, to je zas jiná písnička.

Dnes o 600 let později se u Azincourtu budou konat oslavy výročí. Znáte to, středověká atmosféra, rekonstrukce bitvy atd. Proto, abych byla schopna vyplodit tento článek, přečetla jsem si Shakespearovu hru Jindřich V. Dále již zmíněný historický román Azincourt Bernarda Cornwella. K tomuto tématu jsem se dostala přes v úvodu uvedený film z roku 2012 V kruhu koruny: Jindřich V. s Tomem Hiddlestonem v titulní roli. Poté jsem zhlédla další dvě zfilmované verze Jindřicha V. A to z roku 1989 a 1944.

Naše malá exkurze končí. Ted' jste o informaci bohatší a to jste nemuseli ani nic „googlovat“.

Autor: Nella Suhrovcová, E3
Zdroj: ondroviny.blog.cz

Hurá na hambáče!

Všichni nejspíš znáte restauraci na Sítne jménem Rock'n'roll, spíše známou pod názvem „Rokáč“. Já vím, je tu už dlouho, většina z vás v ní byla, ale já jsem tam šla úplně poprvé.

Šli jsme v pátek – nejspíš proto, abychom mohli hamburger zdatně trávit celý víkend. Přiznávám se, ten den jsem měla jen 1 chleba, abych se mohla, jak se tak říká, přežrat večer. Celá tahle akce byl nápad mého přítele, takže jsem sebrala ještě sestru a jejího milého a jeli jsme směr Sítná.

Tam mě na zastávce překvapili kameramani a velký nápis „Es liebe der Marxismus-Leninismus“. Docela jsem koukala, než mi bylo vysvětleno, že se tu natáčí film (napsala bych vám o tom více, ale tohle je jediná informace, z toho článek prostě neudělám, ani kdybych se na hlavu stavěla). Takže to jen taková vsuvka, to hlavní jsou ty hambáče!

Je fakt, že nás nejprve usadili venku. Řekla jsem si: „Konečně se mi bude hodit ten jeden svetr, co mám v autě, a druhý, co mám v tašce“ (ne, nejsem magor). Pak nás ale zavedli dovnitř, takže svetry se mi už úplně tak nehodily. Konečně dlouho očekávaný jídelní lístek. Jako...já ho nepotřebovala, předvybrala jsem si už doma, když jsem hltala jídelák na internetu (a u toho chroupala ten chleba), ale stejně jsem ho přečetla ještě jednou, abych nevypadala jak nenažranec. Takže jsem si objednala Chicken burger fresh s hranolkama.

Stále nic nepřicházelo, ale přikládali jsme to za vinu lidem, kteří se nacpali do restaurace, což způsobilo přeplnění. Ale nakonec jsme se dočkali! Dokonce nám s příbory přinesli i super bryndáčky. Využili jsme je jenom já se sestrou, občas se známe....ne, že bychom byly prasátka, ale u

hamburgerů se přece povede. Přede mnou stál veliký hambáč spojený 2 špejlema, vedle spousta domácích hranolků a náhle u jednoho stolu zářily 4 páry očí. A jdeme na to!

Všichni jsme byli stateční, protože tohle zdolat, to chce fakt odvahy. Ke konci jsem umírala, ale nakonec jsem to dala taky! Pak jsem v sobotu sice nejedla, ale to už je vedlejší.

Nebudu to protahovat, původní plán, kdy jsem chtěla napsat spíše recenzi, selhal, takže alespoň na závěr pár „kritizujících“ slov. Prostředí super, jen spousta lidí, ale už plně chápu proč. Přicházím k hodnocení jídla a pití. Na nalití pití se sice nedalo nic zkazit, ale stejně dávám hvězdičku. A jídlo? Mňam! Můžu všem vřele doporučit návštěvu Rokáče. Jen doplním dvě rady: objednejte si místa, protože ta tam nejsou nikdy jistá a ten den spíš nejezte, protože pak budete mít opravdu co dělat.

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Zdroj obrázku: philipstanfield.com

Banánové lívanečky

Banány jsou všeobecně oblíbeným ovocem. Někteří tvrdí, že je v nich moc cukru. To asi ano, ale možná pozitiva tohoto ovoce přebijí i tvrzení, že „banán je moc kalorický“.

Takže než se dostaneme k samotnému receptu, povíme si něco o těch pozitivěch. V banánech je hodně vlákniny, která zbavuje organismus jedovatých látek, které se v těle zadržují. Dále obsahuje draslík a hořčík, který je dobrý na srdce. Pomáhají také v léčbě vysokého krevního tlaku nebo žaludečních vředů. V banánu je také aminokyselina jménem tryptofan, ze kterého vzniká serotonin. Ten tlumí rychlost nervových vzruchů, což znamená jediné. Má to na nás zklidňující účinky stejně tak jako vitamin B6, který v banánu je také. Takže jednoduše – až budete rozrušení z učení se nejen na maturitu, nakupte si bednu banánů a hezky jíst. A nejen na nervy banán působí blahodárně. Dokáže také bojovat s bolestí např. břicha.

Ted' ale přikročím k receptu. Určitě většina z nás miluje lívance. Nejsou složité na přípravu, ale přece jenom když vás takhle večer honí mlsná, nemáte zrovna dvakrát náladu patlat se s těstem na lívance. A právě pro vás je tento jednoduchý rychlý recept, díky kterému máte během dvaceti minut skvělé zdravé lívance. A bez cukru!

Co tedy potřebujete? Věřte nebo ne, stačí vám jen banán a 2 vejce. Banán nakrájejte na menší kousky a přidejte vajíčka. Všechno rozmixujte pořádně mixérem a těsto je rázem hotovo. Pokud si chcete extra osladit život, tak cukr samozřejmě přidat můžete, ale pozor na to! Pak už jen stačí těsto lít na pánev. Je lepší na ni kápnout trochu oleje, aby se vám lívance nepřipekly. A pak už jen čekáte, než zezlátnou a budou hotové.

A může se podávat! Jíst je můžete klidně jen tak samotné, nebo je potřete marmeládou (nejlépe domácí, samozřejmě), dejte tam šlehačku, javorový sirup, prostě cokoli máte rádi (nedoporučuji potraviny, které by se s lívanci „mlátily“, tím myslím např. česnek, cibuli apod.).

Takže vzhůru pro banány, vajíčka a dobrou chuť!

Autor: Jana Hanzalíková, E4

Óda na říjen

Říjen značí barvy krásné,
nikomu však není jasné,
jestli teplo, nebo mráz,
v půli října potká nás.

Zkušenosti z loňských let,
všichni můžou vyprávět.
Co si říjen vymyslí,
na to my jsme závislí.

Není to však stránka stinná,
v říjnu bude sranda jiná.
Než se začnem mrazů bát,
přijde chvíle drakiád.

Dlouhý špagát – vlastní drak,
na kterém je státní znak.
Ten znak cosi tlumočí,
má připomínat výročí.

Samostatnost této zemi,
jež vyžádána byla všemi.
Je tomu už spoustu let...
... nechte si to vyprávět.

Ale zpátky k přírodě,
k té nekonečné svobodě,
co v říjnu připomíná zas,
že je to královna všech krás.

Autor: Štěpán Sládek, ext.

